

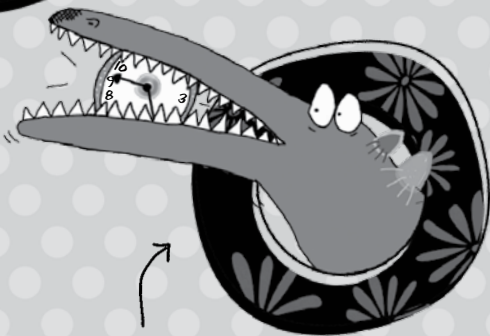
Isa otsimas lindu,
keda seal pole

Preili Pinch oma
juuksepahmakaga

Mina - Wendy Quill - üritan
Koguda pisut kulsust

Tawny Quill -
minu suur õde, kes
teab PEAASEGU
et kõike

Krokodill - aga
tegelikult olen mina
teises otsas

1. OSA

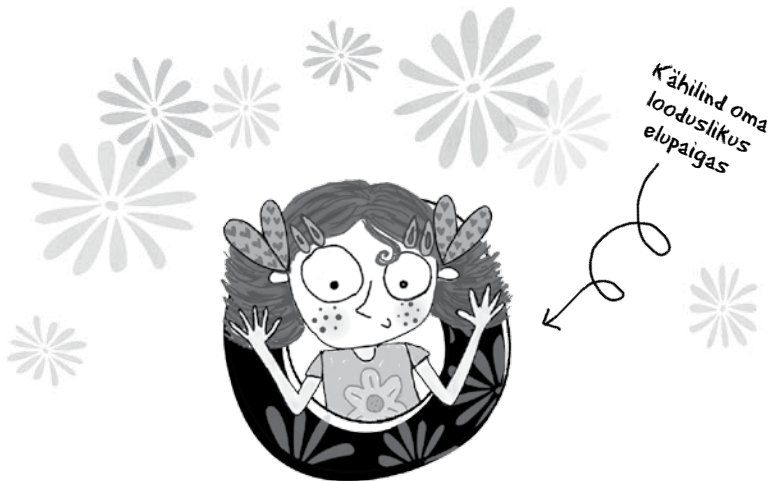
WENDY

QUILL

20

KROKODILI

REPU

Kõik kutsuvad mind *kähilinnuks* – seda mu naeru pärast, mis kõlab umbes nagu „*hik-hik-hi, hõõõõh, hik-hik-hi, hõõõõh, hik-hiiitsitus*“.

Ma ei saa midagi teha – see on lihtsalt see hääl, mis naljakate asjade peale minust välja tuleb.

Woody meelest olen ma siis nagu merilõvi, aga see pole tõsi, sest merilõvid ju ei naera.

WENDY QUILL RI KROKODILI REPU

Isa ütleb, et ma olen ainuke
kähilind Briti saartel. (Ta on
linnuvaatleja ja tema jaoks on linnud
märksa huvitavamad kui 9-aastased tedre-

täppide ja kartulikoore värvi juustega tüd-
rukud.) Nii et mind ei häiri
kutsumine, sest asi võiks ju ka märksa

hullem olla. Pulgakommitädi kutsub Helen
Butterworthi „väikseks preili Püksimärga-
jaks“, kuigi ta ei tee seda juba ammu.

Kuid siis juhtus koolis midagi, mis
pani mind soovima, et inimesed kutsuks
mind mu õige nimega – see on tegelikult

WENDY QUILL.

Kähilinnud on
tegelikult üsna
haruldased

kähilinnuks